

PROSTOR

listopad - prosinec 2012

Vánoční výzdoba v naší škole... To je práce našich výtvarníků.

Foto: Pavlínka

Někdy zima bejvá vážně o život...

Zima je nádherná věc, ale někdy to bejvá vážně o život...

To jsem jednou s tátou a s mámou byl na horách, na Božím Daru. Byl strašnej vichr, ale já s tátou jsme se rozhodli i přesto lyžovat. Vyjeli jsme lanovkou, to ještě nějak šlo, ale když jsme jeli z kopce, tak místo dolů jsme jeli nahoru, takže vyšlo nastejno, jestli jedu lanovkou, nebo jestli si stoupnu dolů a počkám, co bude dít. Náš pes Luky byl tenkrát úplně promrzlej, a když jsme přišli do hotelu, Luky byl skoro úplně bílej. S tátou a s mámou jsme si vypili teplý čaj a co se dělo dál, to už si domyslete sami. No a to je konec mého příběhu.

J. T.

Barborka

Rozkvetlá barborka na stole voní.
Přísahám: Nic lepšího na světě není.

**Krásné pohodové
vánoční svátky, dobré
vykročení do roku 2013
přeje všem pedagogům,
žákům, rodičům a vůbec
naším blízkým redakce
PROSTORU.**

Za malinkou chvíli, naberem si řízky,
a vychlazený salát, hezky pěkně z misky.
Dokonce i za okny nám skořice voní,
a kdyby bylo léto, tak se nám u cukroví včely přímo rojí.
V bytě je teplo, světlo, útulno, při svíčke hrají koledy.
V téhle pohodě roztávají všechny ledy.
Ozdobený stromeček se nám pěkně blýská,
a ty dárky po něm! Ségra přímo vříská.
Nakonec všichni Adamovi a Evě popřejem,
že jsme s nimi mohli slavit tento den.

Jana Pěčová

(Kresby v tomto čísle: 1. stránka Petra, 9. stránka Jana)

Při zimní procházce jsme objevily ohnutou větev obrostlou nádhernými jablky. Leskla se na slunci a od napadaného sněhu se odrážela jako červené drahokamy. Foto a popiska: Pavlínka

Z tvorby:

Revizor a cestující bez jízdenky

(Dialog na dané vybrané téma):

- R:** „Dobrý den, dobrý den... jízdenky prosím... děkuji, děkuji... Pane? Dobrý den, jízdenku bych prosil...“
- C:** „Co? Co? Prosim?“
- R:** „Jízdenku mi ukažte. Takový ten lísteček s modrým proužkem, víte?“
- C:** „Jo tak, jízdenku chcete.. no já na další zastávce už vystupuju...“
- R:** „To je sice pěkné, ale jízdenku musím vidět tak i tak.“
- C:** „No tak snad když naskočím ve Frantovech a vystupuju ve Vojtanově, tak si nemusím kupovat lupen.!“
- R:** „Promiňte pane, ale očividně nerozumíte principu veřejné dopravy. Zakoupení jízdenky je pro všechny cestující povinnost.“
- C:** „A co Vám to jako udělá, když si ji nekoupím, ha? Vlak snad jede, tak jako tak ne? To je fuk jestli se mnou nebo beze mě.“
- R:** „Mně to nic neudělá, ale zákon to říká...“
- C:** „Jo zákon? Nějakej morous tamhle na ministerstvu vlaků a autobusů si vymyslel nějakej zákon a proto mě nemůžete ten kousek svézt zadarmo. Kampak se podělo pomáhání mezi lidma, ha?!“
- R:** „Uklidněte se pane. Z čeho tak myslíte, že nás, revizory, strojvůdce, prodavače jízdenek platí? No. Z toho, co vy cestující platíte za jízdenky, z toho. Ale dneska na Vás nemám náladu, milý pane. Mám za chvíli konec šichty, už si chci akorát sednout, dojet tuhle poslední jízdu a jít dom. Stejně bych z Vás ani halíř nevytáhl, tak obratný jste řečník, no ne? Akorát by z toho byly nepřijemnosti. Takže dneska se tedy zadarmo svezte, ale příště už to nechci vidět. Jasně?“
- C:** „..... Chrrr...“
- R:** „To se mi snad jenom zdá! On si tu normálně usnul...“

HNM

Popis, charakteristika

Moje maminka je Vietnamka. Má dlouhé černé vlasy, které má teď obarvené na červeno. Pod vlasy jí svítí vysoké hladké čelo, pod kterým svítí půvabné a laskavé hnědé oči. Tyhle oči mluví, i když její ústa mlčí. Ráda se jí do těch krásných očí dívám.

V její tváři ještě upoutají světle růžové rty, nad kterými je menší špičatý nos. Uši nejsou vidět, protože je zakrývají husté vlasy.

Většinou nosí moje maminka volné oblečení, které jí opravdu hodně sluší.

Maminka je hezká, půvabná, laskavá a hodná. Dobře vaří. Kdykoli někdo potřebuje nějaký člověk pomoc, vždycky moc ráda pomůže. Stará se o mne pečlivě a s láskou. Je citlivá, takže jí můžu všechno říci.

Pavlínka

Fakticky, zima má svoje kouzlo. Také tohle nás upoutalo na vycházce, kdy jsme šli obdivovat sněh, který napadl 1. prosince.

Foto a popisek: Filip

Zima

Pro některé lidi je zima velmi nepříjemné roční období. Mají raději teplo a slunečno! Já taky zrovna extra zimu nemusím, ale přesto tvrdím, že každé roční období má něco do sebe, a tedy i zima.

Já osobně mám ráda hlavně zimní sporty a pak taky Vánoce. A fajn je, když se můžu v teple domova koukat, jak za okny sněží.

Takže: i když nosit zimní čepici je HRŮZA, odsuzovat zimu nechci – a ani nebudu. Vždyť ani léto, které mám jinak raději, také není dokonalé. Třeba, když je venku vedro na padnutí a dusno, že z vás jen leje pot, to taky není nic moc. Zkrátka i pro roční období platí, že všechno má své plus i mínus.

Jana Pěčová

Náš redaktor Filip se rychle běžel zhoupnout, třebaže houpačka byla zasněžená a byla velká zima... Foto a popisek Pavlínka

Proč mám ráda Vánoce

Zima je mé druhé nejoblíbenější roční období. V zimě se většinou velmi ráda stýkám s mými kamarádkami, které mi při školních Vánocích koupily moc hezké dárky a každá z nich mi k těmto dárkům napsala přání a obrázky namalované smíšenými barvami pastelky. Dvě kamarádky mi udělaly zvlášť radost. Namalovaly obrázek, který byl vyzdobený vánoční grafikou a krásně blyštivými třpytkami. Byla jsem velice překvapená tím nádherným uměním, které mi darovaly k těm školním Vánocům. Jsem z toho naprosto ohromena a proto bych jim to ráda oplatila.

Pavlínka

Dcera chce jít na večírek, matka jí to nechce dovolit

(Dialog na vybrané téma: Co říkají, co si přitom myslí).

Dcera: „Mami, budou tam skoro všichni z naší třídy! A přišla bych brzo, tak kolem třetí ráno už budu určitě doma!“

Matka: „Né, to nepřichází v úvahu... „ (Teď si určitě myslíš, jaká je chudinka, ale já jí to prostě nedovolím!)

D.: „Mami, prosím, prosím... Když mě pustíš, tak celý týden budu mýt nádobí... (cha, to určitě, ale něco přece slíbit musím!) Mami, a přijdu přesně v tolik, v kolik mi určíš!“ (To zrovna, máma je hrozně staromódní, ničemu nerozumí. Jestli mě nepustíš, asi začnu ječet!) No tak, mami, prosím, prosím, prosím...“

M.: „Né. Né. Né. Řekla jsem to snad dost jasně. Prostě a jasně ti říkám, že nikam nepůjdeš!“ (To víš, já tě dobře znám. Všechno jsou to jen sliby, sliby... a já tady pak umřu strachy). „Tohle je moje poslední slovo!“

D.: „Ale neéééééééé... Áááááááááááá... „(Já se z té matky snad picnu, to mi dělá schválně, protože mě asi nemá ráda). „Áááááááá... abys věděla, jsi ta nejhorší máma na celém světě!“ (Cha, je úplně kráva. Nenávidím ji!). „Kdyby tu byl táta, tak by mi to určitě dovolil...“

M.: „Ale teď tady není, a ty prostě nikam nepůjdeš, i kdyby ses na hlavu stavěla!“ (Táta, táta, jen tě rozmazluje...).

D.: „Abys věděla, tak už s tebou do smrti nepromluví...“

M.: „Tak jo, nemluv. Klidně buď třeba celý večer zticha...“ (Aspoň tu bude pohoda, nebudu se s tebou muset hádat a poslouchat tvé řeči. Málem jsem z toho ohluchla.).

Jana

ZUŠ Fr. Lázně vyhlašuje nábor žáků do výtvarného oboru:

Keramika:

paní učitelka Veronika Černá

Animace:

pan učitel Dan Černý

V případě zájmu najdete potřebné informace na webových stránkách školy
(adresu najdete také v tomto našem časopisu)
nebo osobně v kanceláři školy, kdykoli ve všední dny
v době od 12,00 do 17,00 hodin.

Zájezd do Francie - rozhovory

Prostor si nejprve povídal s panem zástupcem Bohumilem Polívkou

Již jsme se několikrát zmiňovali, že letos na sklonku minulého školního roku odjela skupina vybraných žáků naší školy v doprovodu sedmi učitelů (včetně paní ředitelky a pana zástupce) a jedné paní překladatelky do Francie, do města Cluses. Tentokrát se Prostor rozhodl přiblížit tento zájezd očima některých přímých

účastníků. Prvním cílem se pro dvojici redaktorek **Jany Pěčové a Heidemarie Richterové** stal pan zástupce ředitele školy **Bohumil Polívka**.

Kdy jste odjžděli, čím jste cestovali a jak dlouho trvala cesta?

Z Františkových Lázní jsme odjžděli v pondělí 25.6. asi hodinu před půlnocí, cestovali jsme autobusem. Do cílového města Cluses jsme dorazili až kolem osmé večer, ale mezi tím jsme ještě udělali velkou plánovanou zastávku ve francouzském městě Strasbourg. Do Strasbourgu jsme dorazili v časných ranních hodinách a odjžděli jsme kolem 14 hod. Na cestě jsme tedy v podstatě strávili cca 21 hod.

Kdo všechno do Francie jel?

Nemohu samozřejmě uvádět všechna jména, aby výčet nebyl dlouhý. Zájezdu se zúčastnilo asi 25 vybraných žáků naší školy, z toho členové smyčkového orchestru s vedoucí souboru paní učitelkou Zuzanou Puchelovou, členové lidového souboru pod vedením pana učitele Roberta Říšského a sólisté: hráči na housle, violoncello, klarinet, klavír, keyboard a baryton. Doprovod tvořili učitelé, kteří tyto žáky vyučují, paní učitelka a současně korepetitorka Světlana Halasová, režisérka celého našeho vystoupení, učitelka LDO paní Jarmila Marková a paní ředitelka Miroslava Pešková. Také s námi jel již bývalý učitel výtvarného oddělení, keramik p. učitel Jan Branžovský, který prezentoval ve foyeru při koncertu v Cluses práci žáků našeho výtvarného oddělení.

Prohlédli jste si Strasbourg? Co vás tam nejvíce zaujalo?

Ano, prohlédli. Ještě dodnes na to vzpomínám. Je to moc krásné město s bohatou minulostí, půvabnými uličkami a s množstvím vzácných starobylých památek. Nejvíce nás uchvátila katedrála Notre-Dame, která je čtvrtou nejvyšší katedrálou na světě. Jelikož jsme přijeli poměrně brzy ráno, měli jsme oproti jiným turistům velkou výhodu. Uličky starého města byly ráno úplně prázdné a my jsme si mohli v klidu město a památky prohlédnout. Hlavní nápor turistů totiž přichází až v dopoledních hodinách. Také jsme absolvovali vyhlídkovou plavbu lodí městem, při které jsme si mohli prohlédnout nejen další staré památky města, ale také monstrózní moderní stavby evropských institucí, jako např. prosklenou budovu, připomínající svým tvarem slzu, kde zasedá Evropský parlament.

***Pak už jste jeli rovnou do cíle, do města Cluses?
Stalo se ještě něco během cesty?***

Kromě toho, že naši řidiči trochu bloudili, se nestalo nic nepříjemného. Všichni jsme dorazili do Cluses v pořádku, sice s malým zpožděním, trochu unavení, ale jinak zdraví a vlastně i docela dobře naladěni.

Kdo vás tam čekal? Jak jste byli ubytováni?

Když jsme dorazili do Cluses, před tamní uměleckou školou na nás čekala francouzská paní ředitelka Lada Braud, a také francouzské rodiny žáků, kteří byli u nás minulý rok na výměnném pobytu a bydleli v rodinách našich dětí. Naši žáci byly tedy ubytováni v rodinách a my, dospělí, jsme byli ubytováni v hotelu.

Jak se dětem v rodinách líbilo? Jak se domlouvali?

Na to se budete muset zeptat dětí. Ale pokud vím, tak si nikdo nestěžoval, děti se rychle szily, a podle našich informací se jim rodiny, kde bydlely, snažily zajistit co nejzajímavější program. Domluva byla asi všelijaká, ale když se lidé chtějí domluvit, tak se vždycky domluví, i kdyby to mělo být jak se říká „rukama, nohama“.

Slyšely jsme, že součástí prezentace naší školy ve Francii byl i krátký film. Co o tom můžete říci?

Na začátku byl společný nápad paní ředitelky Miroslavy Peškové a paní učitelky Jarmily Markové (LDO). Napadlo je představit vtipnou formou jak naše město a školu jako takovou, tak především žáky a učitele, kteří do Francie jeli. Šlo o sérii vtipných šotů, každý z nich byl pak zakončen živým vystoupením představovaného. Realizace se ujal pan učitel Dan Černý, absolvent zlínské filmové akademie, který na naší škole vyučuje Animaci a tvorbu animovaného filmu. Myslím, že se prezentace opravdu povedla, a že tento nápad měl velký úspěch.

Jaký byl vlastní program pobytu?

Díky paní ředitelce paní Ladě Braud a vedení francouzské školy jsme měli zajištěný opravdu pestrý a zajímavý program.

První den pobytu, tedy den, který následoval po našem večerním příjezdu, jsme absolvovali celodenní výlet do města Annecy, u kterého se rozprostírá obrovské stejnojmenné ledovcové jezero. Měli jsme zde zajištěnou plavbu lodí po jezeře a měli jsme čas i na koupání. Voda byla sice ledová, ale v krásném slunečném počasí to bylo pro všechny velmi osvěžující.

Po koupání jsme opět jeli lodí do města Annecy, kde jsme si prohlédli velmi krásné starobylé centrum a nakoupili pár upomínkových předmětů.

Druhý den jsme se vydali na celodenní výlet k ledovci Mer de Glace, který se nachází v ledovcovém pásu pod Mont Blancem - nejvyšší horou Evropy. Zubačka nás z města Chamomix vyvezla do hor, odkud byl nádherný výhled nejen na ledovec, ale i na okolní majestátní horské velikány.

Abychom se mohli podívat do nitra samotného ledovce, museli jsme sjet dolů kabinovou lanovkou a pak jsme ještě museli sejít spoustu, ale opravdu spoustu schodů ke vchodu do ledovcové jeskyně. Uvnitř ledovce jsme pak mohli procházet různými chodbami a nahlížet do různých ledových jeskyní.

Po návratu z hor jsme si ještě prohlédli město Chamomix a navštívili jsme místní muzeum horolezectví.

Večer jsme byli všichni zcela vyčerpaní, ale naplněni nezapomenutelnými zážitky.

Třetí den dopoledne nás čekala poměrně náročná túra do hor, k vodopádům Sixt Fer á Cheval.

Odpoledne nám paní ředitelka Lada udělala exkurzi po jejich škole a večer se konal koncert ve víceúčelovém kulturním domě zvaném Ateliér, kde jsme prezentovali naše dlouho připravované vystoupení.

Měli jsme s naší paní ředitelkou obavu, že po tak náročném dni budou děti unavené, ale na koncertě podali tak výborné výkony, že jsme tomu ani nemohli uvěřit. Klobouk dolů!

Čtvrtý den našeho pobytu ve Francii byl zcela volný. Program pro naše žáky připravily rodiny francouzských dětí, u nichž byli ubytováni. My dospělí jsme si udělali výlet vlakem asi do cca 30 km vzdáleného horského městečka Les Houches, kde bydlí se svou rodinou paní ředitelka Lada Braud. Byli jsme totiž pozváni na malou zahradní párty s grilováním. Samozřejmě, že jsme si s sebou vzali nástroje a pěkně po česku jsme si zahráli a zazpívali. Večer jsme pak společně s dětmi vyrazili na cestu domů, do Čech.

Vraťme se ještě k vašemu vystoupení, což byl hlavní smysl zájezdu. Bylo součástí koncertu i vystoupení francouzských žáků?

Ano. Koncert zahájili mladí Francouzi, konkrétně šlo o žáky kytarového oddělení. Po nich vystupovali naši žáci. Součástí našeho vystoupení byla i již zmíněná filmová prezentace.

Můžete říci, jak byli naši žáci francouzským publikem přijati? A naopak: Jak se vám líbilo vystoupení francouzských žáků?

Vystoupení mladých francouzských kytaristů bylo hodně netradiční, spíše to byla taková šou, taková podívaná. Co se týče vystoupení našich žáků, domnívám se, že diváci byli nadšeni ze všech jejich výkonů a hlavně z vtipně zpracované projekce, která byla součástí vystoupení. To samozřejmě potvrzoval i velký potlesk. Diváci byli na naše vystoupení hodně zvědaví, a myslím, že dopadlo nad očekávání velmi dobře. Určitě to bylo i proto, že zdejší paní ředitelka Lada Braud udělala naší škole předem velkou propagaci. Myslím si, že jsme toto očekávání rozhodně nezklamali. Také o nás velmi pozitivně psali i v místním tisku. Překlad článku jste si mohli přečíst v minulém čísle našeho školního časopisu Prostor.

Přišlo na tento společný koncert hodně lidí?

Sál, kde jsme vystupovali byl plný, odhadem tu mohlo být kolem 150 diváků. Byli mezi nimi i představitelé města a další významní hosté.

Plánujete toto vystoupení prezentovat i u nás?

Ano. Než jsme odjížděli, měli jsme veřejnou generální zkoušku v divadle Boženy Němcové ve Fr. Lázních a 19.1.2013 v 19 hod. v Císařských Lázních budeme prezentovat tento program s projekcí pro lázeňské hosty akciové společnosti Lázně Františkovy Lázně. Také máme v plánu v druhém pololetí školního roku promítat na naší televizi v předsálí video záznam z koncertu ve Francii.

Odvezli jste si z Francie nějaký poznatek, třeba co se týče porovnání úrovně výuky? Zaujalo vás něco v samotném Cluses, co využijete u nás?

Určitě jsme mohli porovnávat a určitě i něco využijeme. Líbilo se nám, že na tamní škole začínají s výukou na dechové nástroje u mnohem mladších dětí nežli u nás. U nás se začíná na dechové nástroje, kromě zobcovky, hrát až kolem 10 let věku. Jedná se například o výuku hry na flétnu, klarinet, trubku, lesní roh, pozoun, tubu a další nástroje, kdy s ohledem na velikost a obtížnost hry na tyto nástroje čekáme, až dítě dostatečně vyzraje. Francouzský trh však k tomu účelu nabízí nástroje přizpůsobené velikostně mnohem nižšímu věku dětí. Nástroje, které používají při výuce malých dětí ve francouzské „hudebce“ jsou vyrobeny nejen z kovu, ale i z plastu, takže jsou nejen menší, ale i lehčí.

Velice nás tento způsob výuky zaujal, proto jsme již v tomto školním roce navázali kontakt s nejbližším dodavatelem těchto nástrojů, firmu GEWA v SRN. Tyto nástroje jsme již koupili a postupně začneme s jejich výukou. Jedná se o plastové klarinety a příčné flétny, malé barevné kapesní dětské trumpety, malý dětský lesní roh, barevné plastové pozouny a malou tubičku. V příštím školním roce bychom v rámci Estetické výchovy tzv. „Experimentu“ pro mateřské školy rozšířili nabídku výuky základů hry na tyto nástroje. Možná časem, až se vytvoří kádr žáků, založíme konečně i orchestr složený právě z těchto nástrojů.

A můžete ještě uvést pro naše čtenáře další nějaký rozdíl?

To nelze shrnout do několika vět, ale rozdíly v systému školství samozřejmě jsou. Francie, jako taková nemá tolik hudebních škol a vůbec škol, ve kterých se vyučují všechny čtyři obory. Budu-li však konkrétní, tak škola v Cluses je školou soukromou, zřídilo jí a vede hudební společenství v Cluses a na financování se podílí nejen toto společenství, ale i město Cluses. Překvapilo nás, ač škola nespadá přímo pod město Cluses, že si město školy velice váží a financuje jí spoustu akcí i učebních pomůcek. Když byli například francouzští žáci u nás, přijeli s nimi kromě učitelů i představitelé města a když viděli, jakou úroveň takový výměnný pobyt měl, tak celý zájezd zpětně škole proplatili. Co se týče vybavení učeben, nemůže se naše škola s nimi naprosto srovnávat. Prostory a vybavení např.

učebny bicích nástrojů by jim mohla závidět kdejaká české hudební škola. Mají samozřejmě kvalitnější nástroje, velmi dobré zázemí, také mají 2 taneční sály...

Co se týče úrovně žáků, myslím si, že se nemáme za co stydět, finance našťastí v této oblasti roli nehrají. Večerní koncert to potvrdil.

Závěrem mohu říci, že se zájezd velmi vydařil, vše probíhalo v naprosté pohodě, i počasí, které je podle místních v této horské lokalitě pěkné jen pár dní v roce, nám vyšlo úplně báječně. Celý týden teploty kolem 35 °C (před naším příjezdem a po odjezdu prý přšelo). Doufám, že v dalších letech budeme moci pro žáky uspořádat opět nějaký podobný zájezd. Fotografie ze zájezdu si můžete prohlédnout na našich webových stránkách www.zusfrantiskovylazne.cz nebo na facebooku školy www.facebook.com/zusfrantiskovylazne.

Za rozhovor poděkovaly J. Pěčová a H. Richterová

Rozhovor s Jiřím Morkesem

Jiřímu je 12 let, je žákem chebského gymnázia.

Na jaký nástroj hraješ?

Na kytaru ve třídě pana učitele Alexandra Kotlara.

Vím, že jsi byl také ve Francii. Jak se ti tam líbilo? Co nejlíc?

Líbilo se mi všechno. Hlavně výlety. Byl jsem rád, že jsem tam mohl jet a že nám vyšlo super počasí.

Jaké bylo ubytování v rodině? Chutnalo ti jídlo?

Byli to velice fajn lidi. Líbilo se mi u nich. Byt byl docela veliký, moderně zařízený, veliký obývací a prostorová kuchyň. A jídlo? No, řekl bych, že bylo celkem dobré, i když jsme jednou k večeru dostali nedodělané hovězí. To mi vyloženě nechutnalo. Jinak to bylo všechno trochu jiné, nežli jsme zvyklí tady.

Jak jsi se s nimi domlouval?

Hlavně anglicky, někdy i tak trochu rukama nohama, ale domluvili jsme se na všem, co jsme potřebovali.

Byly v té rodině také nějaké děti? Rozuměli jste si?

Byly tam tři děti, ve věku 3, 6 a 13 let, ale nemůžu říci, jaké byly, protože nebyl čas, abychom se blíže poznali.

Ptala se Jana

Pro sváteční naladění....

Zima, bezdomovec a elegantní dáma (dialog na dané vybrané téma)

Bezdomovec: „Dobrý den. Neměla byste nějakou tu korunku navíc? To víte, už jsem dva dny nejed... a že je zima a že sou ty svátky!!!“ *(Ta teda musí bejt ve vatě, jen ta kabelka, to je určitě pravej velbloud.)*

Dáma: „A k čemu by vám ty koruny byly? Jak tak na vás koukám, tak jste spíš už dlouho nepil, co? To na rum?“ *(Fůj, to je ale smrad... Hroznej! Ještě že je zima, už vidím ty mouchy, co se kolem něj rojej. To se nejspíš zrovna hrabal v odpadcích!)*

B.: „Vážně, mám hroznej hlad. Aspoň na rohlík...“ *(To je ale nána blbá. Pro pár kaček tady vede tolik keců. Jí to nic neudělá a mně to pomůže.)*

D.: „No tak jo, dám vám dvacku, na bagetu. Ale určitě si ji jděte koupit.“ *(To je marný mu něco říkat, stejně to bude mít na chlast.)*

B.: „Tak vám paničko opravdu děkuju. Můžu vás aspoň na poděkování obejmout?“ *(tohle tu hloupou husu určitě vyleká).*

D.: „Zbláznil jste se? Ne, ne, to rozhodně ne. Jako by se stalo...“ *(No fůůj, kdyby se mne tenhle odporný chlap jen malíčkem dotknul, asi bych se pozvracela.)*

B.: „Vidím, krásná paní, že jste z toho celá zaražená. Ale já jsem se dneska náhodou myl. Tamhle. V tom jezírku.“

D.: „Nevypadáte na to...“ *(Ví vůbec ještě ten exot, co to znamená mýt se?).*

B.: „Jo, jsem fakt umytej. Čuchněte si!“

D.: „Víte co, nechte si ty řeči, seberte se a jděte si koupit něco k tomu jídlu, když máte takovej hlad. Dvacku jste dostal. Já už musím letět, čeká na mne taxík. Třeba mi to někdy jindy vynahradíte.“ *(Smrdíš jako tchoř, zmetku. Doufám, že tě už nikdy víc nepotkám).*

B.: „Tak na to shledání, krásná paní...“ *(Stejně jsi se, mrcho, nepředala. Peněz máš jak pampelišek a pro chudáka máš jenom pohrdání. Však ono i na tebe jednou dojde. Jednou jsi holt nahoře, jindy zase dole...).*

Denisa a Petra

Jaká ta zima vlastně je (dialog na dané téma)

Já: „Brrr, to je zima. Myslím, že mi za chvilku upadne nos. To je strašný, já to nesnášíím!“

Božka: „Ale prosím tě! Ty toho naděláš! Tohle období je kouzelný!“

Já: „Jak něco takového můžeš tvrdit. Díky Bohu, že nežijeme v Rusku. Tam teprve musí být kosa.“

Božka: „Ale jdi! Jako vždycky prostě přeháníš. Zimě prostě musíš přijít na chuť a uvidíš, že si ji nakonec taky zamiluješ? Tak co, nezajdem spolu na čokoládu?“

Já: „Skvělej nápad. Cukrárna je za rohem. Jdem hned, nebo vážně umrznu. To přesně potřebuju.“

B.: „Jo, já vím. Vždyť tě taky zvu...“

.....

O deset minut později:

Božka: „Na, už ti to nesu...“

Já: „... Já tě snad zabiju!!! To snad není možný!!! Tys mi objednala čokoládovou zmrzlinu!!!“

Petra

Zimní čas

Zima je čas. Nebo nečas...?

Když se řekne zima, vybaví se každému názvy tři měsíců: Prosinec, leden, únor. Taky se vybaví pěkná slova jako: Vánoce, Nový rok, dárky, sníh, hory. Ale taky slova docela nepříjemná: fujavice, vichřice, vánice, laviny, mráz, zmrzlé uši a nosy.

Ale teď se blíží Vánoce. To je nejkrásnější, co na zimě je! Brzo se stmívá, večery jsou dlouhé, rodiny se scházejí doma... Veselé svátky!

Denisa

Zasněžená krajina

Když se sníh drží na zemi,
Všude bílo. Sem tam stromy.
Sněhové vločky, je jich spousta,
Jsou to klony.

Chata má, chata, má chata.
Rouškou sněhu přikrytá.
Práskneš-li však dveřmi,
sníh hned opadá.

Dominika Merhoutová svým výkonem porotu přesvědčila

Dominika se na ZUŠ Františkovy Lázně učí zpívat u paní učitelky S. Leškové. Ve finále soutěže mladých zpěváků Karlovarský Hlas, která se konala 16. listopadu 2012 v karlovarském hotelu Thermal, se umístila na krásném prvním místě. Redakce Prostoru, kterou tento úspěch samozřejmě stejně jako všechny ostatní na škole potěšil, jí hned položila několik otázek, na které tato sympatická dívka ochotně odpověděla.

Můžeš se nám představit? Jak dlouho zpíváš, u koho se učíš?

Jmenuji se Dominika Merhoutová, je mi 18 let, bydlím v Lubech a navštěvuji Gymnázium Cheb. Ráda jsem zpívala už od útlého dětství. Dokonce jsem chodila v 5. třídě na hodiny zpěvu do ZUŠ Luby, ale válčila jsem s paní učitelkou, proto jsem po roce přestala a na zpívání jsem úplně zanevřela. Nakonec jsem se ale, díky své bývalé učitelce na příčnou flétnu a klavír, setkala s paní Novákovou (bývalá učitelka populárního zpěvu na ZUŠ Fr. Lázně), která mi znovu dodala chuť zpívat. Teď je to pátým rokem, co navštěvuji populární zpěv v ZUŠ ve Františkových Lázních. Nyní se učím u paní učitelky Soni Leškové a ke zpívání jsem si znovu vybuodovala vztah.

Můžeš stručně zhodnotit soutěž, kde jsi uspěla? Co jsi zpívala?

Myslím si, že Karlovarský Hlas je soutěž velmi dobrá. Letos se mi potvrdilo, že byla ještě na lepší úrovni než před dvěma lety. Zpívala jsem dvě písničky, první s doprovodem na CD „Je suis malade“ od Lary Fabian a druhou píseň „Love you I do“ od Jennifer Hudson s doprovodem živé kapely.

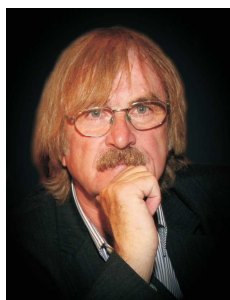
Živé kapely? Která kapela tě doprovázela?

Každého soutěžícího doprovázela známá vynikající taneční kapela Karlovarský Repre Band.

A co porota? V jakém byla složení?

Předsedou poroty byl známý producent a textař **Karel Vágner**, dále muzikálová zpěvačka **Hana Křížková**, vítěz třetí řady Česko hledá SuperStar **Zbyněk Drda**, hlasová poradkyně **Jarmila Chaloupková** a textař **Robert Kubík**.

Karel Vágner

Hana Křížková

Zbyněk Drda

Byla tam velká konkurence?

Nejen podle mě konkurence byla velká. Jen jsem zírала, kolik dobrých zpěváků se tam sešlo. I proto se s umístěním nedalo vůbec počítat. Ale musím říct, že všichni byli moc milí, dokonce jsem se nedávno s téměř všemi setkala.

Byla to tvá první soutěž nebo už v tomto směru máš víc zkušeností?

Karlovarského Hlasu jsem se zúčastnila podruhé a bohužel i naposled, ale předtím jsem byla i v ostatních regionálních soutěžích, např. v Březovském lístku.

Máš kromě zpěvu nějaké další koníčky? Čemu se ještě ráda věnuješ?

Kvůli dlouhým rozvrhům a blížící se maturitě toho už moc nestíhám. Nejvíce se věnuji zpěvu, zpívám teď ve třech kapelách, což je dost časově náročné. Ale ráda si zaběhám, nebo posedím někde s přáteli.

Čím bys jednou chtěla být?

Tuto otázku si kladu dennodenně. Jsem sice ve věku, kdy bych na ni měla nalézt odpověď, ale bohužel. Asi počkám, kam mě vítr zavane.

Jaký je tvůj největší sen?

Nemám největší sen. Nikdy jsem neměla moc velké cíle. Ale co bych v budoucnu chtěla je poznat i jiné kultury než jen ty evropské, naučit se nějaký asijský jazyk a pokusit se zpívat i v dalších letech častěji než jen doma v koupelně.

Děkujeme za rozhovor.

Redakce Prostoru

Bída vzdělců aneb opravdu všechno se dá u nás koupit?

Kolik znáte studentů středních škol? A kolik z nich se ve vyučování snaží, protože tuší, že to je jejich jediná možnost, jak se v dospělosti uplatnit? Ještě před pěti, deseti lety by tato čísla byla téměř shodná. Ale dnes? Bída. Středoškoláci dnešní doby tuto instituci navštěvují čistě z důvodů povinnostních – aby rodiče nenadávali, že skončili po základce. O studium mají pramálo zájem, jejich přirozená zvědavost je potlačena na absolutní minimum. Dalo by se předpokládat, že čas, který nebyl věnován učení, bude investován do koníčků a zálib, jak to normálně u dětí bývá. Bohužel je opak pravdou. Málomocný studentík má vůbec nějaké záliby. Většinu dne prosedí před nějakou obrazovkou, ať už je to obrazovka televize, monitor počítače, tablet či displej mobilu. Vše ostatní je jim lhostejné, nic je nezajímá a prokrastinací (*pozn.: chronickým odkládáním splnění povinností*) jsou skrz naskrz prolezlí. Co můžu udělat zítra, nebudu přece dělat dnes. To samé platí i o myšlenkách na budoucnost. To počká, času dost. Však ono to nějak dopadne, tak se zatím starat nemusím. Jenže najednou je tu čtvrtý ročník střední školy a ejhle, vždyť já ani nevím co vlastně chci dělat.

Paradoxně stále přibývá lidí s vysokoškolským titulem. S ohledem na přístup současné generace je to tedy s podivem. Tato záhada má však zcela jednoduché rozuzlení. Spočívá v tom, že s penězi se dá zařídit kdekdo. Podvody, úplatky, a korupce obecně. Svět je toho plný.

Určitě se vám nejednou stalo, že jste se podívali na pracovníka zastávajícího poměrně vysokou funkci a sami pro sebe jste si pomysleli, že si tu práci vůbec, ale vůbec nezaslouží. Vysoké pozice jsou čím dál tím častěji okupovány tak neschopnými lidmi, že se divíme, jak se vůbec tak vysoko dostali. Odpověď je stále stejná – i pracovní místo se dá koupit.

Co tohle všechno znamená pro poctivé lidi? Jednoduše to, že poctivost se v dnešním světě prostě nevyplácí. Na univerzitě cedíte pot a krev a ve finále skončíte se stejným titulem jako někdo, kdo potajmu podstrčil panu profesorovi pár tisíc pod deskou katedry. A aby toho snad nebylo málo, tenhle někdo vám pak třeba s přehledem vyfoukne i pracovní místo.

Nepatrnou útěchou však je to, že stejně jako mezi zájemce o zaměstnání se i mezi zaměstnavateli najdou čestní lidé. Nedají se uplatit a hledají skutečně kvalitního jedince, který by byl schopen zastat svou funkci jak nejlépe to jen jde. Takoví zaměstnavatelé už však nehledí jen na výsledky z vysoké školy, nýbrž na to, jak moc je kandidát sympatický, sociálně založený, spolehlivý, kreativní a tak podobně. Takže rada do budoucna, děcka. Nedřete se. Nevyplatí se to. Vaše úspěšnost při hledání práce bude stát spíše na vašich vlastních schopnostech a osobnosti, takže je to nakonec vlastně úplně jedno jestli tu vysokou dojdete s odřenýma ušima nebo s červeným diplomem.

HNM

**ZUŠ Františkovy Lázně
má vlastní, stále doplňované
webové stránky, kde můžete najít
všechno, co vás o této škole, jejich
učitelích, stejně jako i o žácích,
včetně jejich výsledků může
zajímat. Chcete-li více podrobností
o škole, stačí zajít na adresu:**

www.zusfrantiskovylazne.cz

**Tiráž: Časopis PROSTOR, školní časopis vydávaný při
Základní umělecké škole Františkovy Lázně je výsledkem
práce žáků literárně-dramatického oboru, oddělení Tvůrčí
psaní pod vedením učitelky Mgr. Jaroslavy Ryměšové. Re-
dakci tvoří tyto žáci: Denisa Pilařová, Petra Hůlková, Jana
Pěčková, Heidemarie Richterová, Pavlínka Nguyenová a
Filip Skříbek.**

Vychází nepravidelně, dle potřeb školy.

Výtisk zdarma - malý příspěvek na tisk časopisů vítán.

Muzikantům zima zjevně nevadí...

Foto: Filip S.

Základní umělecká škola Františkovy Lázně